

זדון הזינה

עלון עדכון 03.03.2024

שלום לכולם!

השבוע נספור כבר 150 ימים מאז היום הנורא ששינה הכל. המלחמה עדיין בעיצומה ולא רואים לה סוף. חזרת החטופים מתמהמהת. כל רגע נוסף שעובר בו יגב, נדב ושאר האנשים והנשים היקרים והיקרות נמצאים בגיהנום החמאס, מכווץ את הלב בכאב ובדאגה.

"העסקה" להשבתם מתקרבת ומתרחקת כמו רכבת הרים והמאבק שבחזיתו המשפחות האמיצות והנחושות ממשיך במלוא הכוח, על אף העייפות, התסכול, הכאב ותחושות חוסר האונים.

ככול שחולפים הימים, תפקידנו כפרטים וכקהילה בשותפות במאבק הזה, שאין דחוף וצודק ממנו - נהיה חשוב עוד יותר.

בבאר שבע, המעבר הושלם. הדירות מסתדרות והילדים במסגרות.

כאילו אמורה לבוא הקלה. דווקא עכשיו כשיש מעט מרחב ופרטיות, סדר יום ומקום להכין אוכל למשפחה, רבים משתפים שנהיה לא קל. פתאום יש יותר פנאי לחזור לאימת היום ההוא, מציפות המחשבות על מה היה ומה יהיה. צצות דאגות פרנסה ושאלות קיומיות רבות נוספות.

מוסדות הקיבוץ עסוקים בכל ענייני השגרה והעתיד בבאר שבע ובניירים, תוך מאמצי גיוס בעלי תפקידים במקום אלו שמתחלפים. עולות התלבטויות מורכבות על איך מקיימים מסורות מוכרות מניירים במציאות כל כך שונה.

תוך כדי מסתמנות התחלות חדשות: שיחת קיבוץ ראשונה התקיימה השבוע, מועדון נעורים נפתח, משרדי הקיבוץ מתארגנים בבניין בעמק שרה והמשימות רבות. תהליך חברתי מונחה יחל בקרוב ויתן מקום, מסגרת והזדמנות להתמודד עם מה שאנו חווים וחושבים, ביחד ולחוד.

בינתיים, בעוד רבים מתמודדים עם וירוסים שלא רוצים להרפות העוברים בינינו כאש בשדה קוצים, אנו נדרשים לקחת הרבה אוויר ומעט חמלה עצמית, סבלנות וסובלנות לפרק המוזר והבלתי צפוי הזה בחיינו ולתכנן הפרקים שעוד יבואו. נקווה שאלו שיביאו בכנפיהם הרבה טוב ובקרוב.

צורכת: חנה רזינשוטין

צוות המערכת: אסנת גנרי, אורי רז, ענת מרלא, דגנית סרלין רז ועמית סיגאוי

סיכום המעבר לבאר שבע / דני פרטוש

כעת, כשבועיים לאחר שאני ומשפחתי עברנו, אני מביט לאחור בתחושת הקלה וסיפוק גדולים. כולם עברו לדירות החדשות שלהם והתחילו להסתגל למציאות החדשה. זה ממלא אותי בגאווה וסיפוק עצום על שהצלחנו לעמוד בכל האתגרים הללו, גם אם לא באופן החלק שבו רצינו שזה יקרה.

כאמור, המעבר לא היה קל ולווה בקשיים רבים, אך לבסוף הצלחנו להשלים אותו בהצלחה. זה המקום להתנצל בפני כל מי שביקש משהו או פנה אלי ולא הייתי פנוי. ניסיתי ככל יכולתי אבל לא תמיד זה צלח.

עכשיו, כשאנחנו מתחילים להתאקלם בבתי החדשים, אני מאחל לכולם הצלחה רבה בהשתלבות בבאר שבע וקליטה נוחה ומהירה ככל האפשר. זו התחלה חדשה מלאת אתגרים, אבל גם הזדמנויות רבות.

בהצלחה לכולם, ותודה לכל השותפים שבלעדיהם המעבר הזה לא היה קורה.

תודה ענקית לכל
העוזרים במעבר
לבאר שבע!

לפני כמה חודשים, כשהיינו באילת, מאיה פנתה אליי וביקשה שאקח על עצמי את הפרויקט למעבר הקיבוץ מאילת לבאר שבע. ידעתי שמדובר בתפקיד מורכב ומאתגר שידרוש ממני הרבה זמן ומאמץ, אבל לא שיערתי לאן זה יוביל אותי.

בתחילת הפרויקט הייתי עסוק מאוד בארגון ארוחות למתנדבים בקיבוץ מדי שבוע - והעומס היה רב. את הארוחות האלו זנחתי לאחרונה, אך אני מקווה שהן ישובו להתקיים בהמשך.

במהלך העבודה על הפרויקט זכיתי להכיר אנשים מדהימים מכל מיני תחומים, שעבדו קשה כדי שהמעבר שלנו יתבצע בצורה הטובה ביותר.

חשוב לי לציין את **רודד**, שותפי לפרויקט, שהתנדב ללא תמורה והיה שותף מסור, חרוץ ויוצא דופן. גם **חגי ועופר מעמידר, רועי מאסום, עדי מעיריית באר שבע**, וצוות פורום העסקים (**דורון, הילי, אפרת ויהלום**) תרמו רבות. העבודה שלי ושל רודד כללה תיאום מול כל הגורמים הללו וגם מול חברות גז, אינטרנט, הובלות ועוד.

במקביל, גם אנשים מהקיבוץ עבדו ונתנו מעצמם, עזרו ותמכו כמיטב יכולתם להצלחת המעבר.

את הניצנים הראשונים לסיום הפרויקט ראינו במעבר של דיירי הבית העות'מאני. אחריהם עברו דיירי קריית גנים, ולבסוף עברנו אנחנו לשכונת הפארק.

במהלך המעבר צצו קשיים רבים שלא תלויים בנו, שעייבנו את הפרויקט וגרמו לתסכול רב. הרצון לספק את כולם לצד הלחץ שהפעלנו על אנשי המקצוע היה אתגר גדול. עשינו כל שביכולתנו לזרז את התהליך, אך מדובר בפרויקט עצום שלקח הרבה זמן וסבלנות.

פרויקט אכלוס שכונת הפארק - נחל פרס / נעם רוזינשטיין

אז לאחר כמה עיכובים ודחיות - בסוף שבוע האחרון של ינואר עזבנו את אילת. ארזנו מזוודות, קרטונים, והעמסנו משאית בלובי של מלון המלך שלמה. יום אחר כך, העמסתי את האוטו ואת הילדים ויצאנו מאילת בפעם האחרונה לעתיד הנראה לעין בדרך לבאר שבע, לביתנו החדש והמאובזר.....

אז זהו... שבדרך לבית החדש והמאובזר נאלצנו לעבור עוד 3 שבועות מאתגרים מאוד במציאות כאוטית בבאר שבע.

זה הסיפור של אותם 3 שבועות:

בהתאם להחלטה שלנו לעבור לבאר שבע על מנת לאפשר לילדים להתחיל את מערכות החינוך בזמן, רובנו - משפחות עם ילדים - עברנו באופן זמני למלון לאונרדו בבאר שבע. אחרים מצאו פתרונות דיור כאלה ואחרים ברחבי באר שבע והסביבה.

פרויקט אכלוס הדירות בשכונת הפארק יצא לדרך, אך מתעכב בנקודת זמן זו בעיקר בגלל זמני האספקה של רהיטי איקאה ששובשו בגלל החות'ים במפרץ באב אל-מנדב. בינתיים מוצרי החשמל הגיעו והאנשים הטובים של "מגה אור" מנהלים את העבודה בשטח בחלוקת הציוד בין הדירות (מכונות כביסה, מייבשים, מדיחי כלים, טלוויזיות, תנורים, כיריים.....). יש בשכונת הפארק 81 (!) דירות לאבזר ולרהט (מתוכם בערך 30 מרוהטות על ידי שמרת הזרע). מבצע חסר תקדים בסדרי גודלו ואנחנו באיחור של שבועיים בלוחות הזמנים.

אני מגיע לעזור ביום ראשון (28/1) וחובר למיכאל ורומן שכבר עמוק בתהליך. משאית מנוף כבר בשטח ובאופן שיטתי ויסודי, אפרת ממגה אור מתזזת אותנו לפרוק מכונות כביסה מהחניה ולשנע אותן לשמעון במשאית שמעיק אותן לדירות:

חברים. 7:30 בבוקר ומגיעה משאית ראשונה. בשעה 9 נוחת אוטובוס של מתנדבים להרכיב את הרהיטים. אנשי הקיבוץ אחראים על קבלת המשאיות ופריקתן, גם בגלל שהמשאיות מגיעות לפני המתנדבים, וגם לא כל המתנדבים מסוגלים לעבודה פיזית כזו (היו שכן ועזרו והם היו מלאכים).

כל משאית מכילה תכולה של בין דירה אחת ל-2 קומפלט. השיטה של אפרת זה לפרוק את המשאית ישירות לדירה עם משאית המנוף או בעגלות במעלית. בדירה, אפרת מחכה עם רשימות

בהמשך השבוע מסיימים לפזר את מוצרי החשמל ואביזרי נעמן בדירות, ובשעה טובה מתחילים לטפסף את הרהיטים מאיקאה.

יום שני 29/1 בתי הספר בגבעות בר ולהב קולטים את הילדים שלנו לשורותיהם (עדיין אין מרכזונים). ילדי הגן עדיין תלויים בהוריהם עד יום חמישי באותו שבוע, ובינתיים גולדי דואגת לנו לתעסוקה - יום במדבריום, יום אחר בלונדע... קייטנה. כל יום מסתיים ב-14:00 ואז חיפוש תעסוקה בבאר שבע החורפית, רק לא לחזור לחדר המעופש במלון לאונרדו לפני ארוחת הערב (יש מצב שהילדים פיתחו מחלה מבילוי מוגזם בגני שעשועים בטמפ' לא אחראית).

אחרי ארוחת הערב, השגרה במלון מתכנסת למקלחות לילדים, ואז מרוץ להרדים אותם לפני שמתחילה קבלת הפנים לחופה באותו הערב. למדנו על אוזנינו שמלון לאונרדו מקיים חתונות מדי ערב (חוץ משישי שבת). אם הצלחתי להרדים את הילדים לפני, אז אני נשאר להאזין למיטב להיטי העונה ושירי החופה עד השעה 22:00 בערך; אז החתונה עוברת לאולם אחר ואפשר לישון בשקט.

אם פספסתי את שעת ההרדמה עם הילדים אז... טוב... שום דבר טוב לא יצא מערב כזה....

ביום חמישי ה-2/2 הגנים נפתחים (ימי התאקלמות...רק עד 13:00) וביום שישי אני מתפנה לבוא לעזור בהרכבת הרהיטים בדירות הראשונות בנחל פרס. מסתמן שלהרכיב דירה מהתחלה עד הסוף ביום אחד דורש בין 10 ל-15 אנשים. אני מגשש עם אפרת מה התוכנית לשבוע הבא - והיא מספרת לי שיום ראשון מנוחה, והחל מיום שני יספקו לנו הרהיטים בקצב של 5-7 דירות ליום, מגניב! אבל איך הולך הפתגם...האדם מתכנן תכניות ואלוהים צוחק?

יום שני מגיע (5/2). לפני, עשינו גיוס אנשים מהקיבוץ והתייצבו לא מעט

מיטה ולמי לא הרכיבו רגלית של כוננית וזה מונע ממנו להיכנס לדירה עכשיו דחוף!... לזה אני מוסיף עדכונים מרודד ואיתן על מצב התקנות הגז, דודי מים וכדומה, מתוך רצון לשתף ולשקף לחברים מה מצב כל דירה.

ואכן במקביל לתהליך הזה, כל דירה שהייתה מוכנה שוחררה לאכלוס וכך לאט לאט (לאט...) רוקנו את מלון לאונרדו.

התהליך כולו לא היה חף מבעיות, אשקר אם אגיד שכל משפחה נכנסה בצורה חלקה ובזמן לדירה שלה. החוסרים של רהיטים מאיקאה, גופי התאורה שלא הגיעו והתקלות בדירות עצמן יצרו לא מעט בלגן ותסכולים בקרב החברים המותשים (בצדק) וזה מובן לגמרי.

בסוף, **עד ה-18/2 כולם נכנסו לדירות.** קצרה היריעה מלציין ולהודות לכל האנשים שעבדו ותרמו מזמנם לפרויקט המגלומני הזה. בראש ובראשונה לנבחרת האלופה של מגה אור – אפרת המנצחת על הכל, יהלום – בולדוזרית שלא עוצרת ופותרת את הבעיות בזמן אמת בשטח, היילי – מעצבת-על שנתנה מעצמה לפרויקט ולא נחה ועזרה לפתור תקלות עיצוב מאיקאה, דורון – תומכת הלחימה מרחוק, מתאמת המתנדבים שנתנה יד בשטח כשהיה צריך. למאות המתנדבים שבאו והרכיבו באהבה, לצוות מוביל המעבר של הקיבוץ – **מאיה, דני, אלדד, ליאו, יגאל, דפנה, גולדי, ירון, לילך ורודד וכמובן אנחנו,** חברי הקהילה שבאו, התייצבו (מי שיכל) ונתנו יד איפה שהיה צריך.

חמ"ל הפעילות בשטח של מגה אור. היילי, יהלום ודורון.

התכולה של הדירה ופירוט של איזה ריהוט הגיע ולאיזה חדר הוא מיועד. כך, תוך כדי שהרהיטים נכנסים לדירה, היא מנווטת אותם לחדרים הרלוונטיים על מנת שהדירה תהיה מוכנה למתנדבי ההרכבה. בסוף הקבלה לכל דירה יש לנו רשימה של מה שהגיע בפועל אל מול מה שהוזמן כולל עודפים וטעויות בין הדירות השונות.

בפועל קצב קבלת הדירות בימים הראשונים היה רחוק ממה שתוכנן, במקום 5-7 דירות ביום קיבלנו בין 1 ל-3 ולא מעט חוסרים בדירות שכן הגיעו.

בהמשך, לאחר שיחת איפוס בין מגה אור למנכ"ל איקאה ("הוא נכנס לארוע...") הדברים השתנו לטובה אך לקיצון השני – במקום 5-7 דירות ליום, קיבלנו פתאום 12 (!) דירות. דבר שיצר קושי גדול – גם בכמות האנשים שהיינו צריכים בפריקת משאיות, גם מי שכן הגיע ועבד, קרע ת'תחת, וגם היינו צריכים לפרוק משאיות בקצב גבוה ורק אחר כך להגיע ולעבור על רשימות התכולה ולמיין את הרהיטים לחדרים (בשלב הזה מגה אור תגברו מכוחותיהם על מנת לעזור בחוליה הזו). ומעל הכל, אני מזכיר – בין 10 ל-15 אנשים לדירה. 12 דירות ביום... זה המון מתנדבים שבפועל לא כל יום הגיעו מספיק, בקיצור... קייטנה זה לא היה.

בסוף כל יום אני יושב עם אפרת ועושים סיכום מצב הדירות, לאיזו דירה הגיעו רהיטים, מה חסר, מה מורכב, איפה צריך להשלים ידית לארון, למי לא הגיעה

ראיון עם רודד האחד והיחיד שמגיעה לו תודה ענקית / גליה הלר

קרמר

ורצונות של חברים", הוא מתנצל ואומר "אין ספק שגם אכזבתי, אך לעשות כ"כ הרבה בזמן כ"כ טעון ומורכב זה לא פשוט..."

מה למדת על הקיבוץ של היום? רודד אומר שכאחד שגדל ולא הכיר קיבוץ מופרט, הייתה לו חוויה טובה להבין יחסי גומלין בין הקיבוץ לתושביו. הוא חש שהקיבוץ מוביל אבל כל משפחה היא גם עצמאית.

"התרשמתי שאנשים מתגייסים, נותנים יד, כולם רוצים שיהיה טוב ולא היו עניינים של אגו". דוגמה שהוא סיפר - שחיפשו דרך להעלות ציוד, הגיע אדם שלא הזדהה והתברר שהוא תורם המסוע. זה היה מפגש מרגש ומשמח. בעיקר רוצה רודד לשבח את הפורום העסקי שהוצמד לנירים, את אפרת יהלום, דורון מטלון והילי. הם ריכזו ונתנו לכל משפחה את המענה המתאים. לדברי רודד זאת הייתה חוויה טובה. מרשים בעיניו איך נהפכו כולם לצוות שכל אחד יודע במה הוא הכי טוב. "הגישה שלי", רודד מוסיף, "הייתה שכיוון שאני מפעיל אנשים שאני לא מכיר, לא הייתי שיפוטי. אני מבית הלל. כל אחד בקו אפס הוא הכתובת הכי טובה שיש". רודד אומר בצניעות שהוא שמח והתרגש וחש שליחות לעזור. מה יש לומר? תודה גדולה מכולנו. אנשים מרשימים כמו רודד נותנים המון תקווה בימים כאלה. תודה!

רודד הגיע לאילת בעקבות אשתו דנית שהתנדבה לשלושה שבועות... כן, עם ענת גבעוני מקיבוץ להבות חביבה ואפי שקד גולן שלנו, לעזור בהתארגנות וללמד את ילדי המפונים בתחילה. רודד הגיע וישר ראו שהוא כזה שנכון לעזור בכל מה שיידרש. פנו אליו לסייע בכמה דברים אך בעיקר בארגון ההעברה מאילת לבאר שבע.

ביקשתי שיספר לי בקצרה על עצמו, ובכן...

רודד הוא בן קיבוץ מעגן מיכאל. אחרי שנת שירות התגייס לסיירת מטכ"ל, כשהשתחרר היה מעט בקיבוץ ואז חזר לקבע. בצבא מילא תפקידים רבים: קצין אג"ם בסיירת, מפקד יחידת תצפיות ומזל"טים. למד במסגרת הצבא והפך לרמ"ט אוגדה 98 והכין למעשה שינוי והכנה למבנה עתידי. במהלך אותן שנים נישא לדנית והם הורים לשלושה בנים. עם השחרור מהצבא ב-1.1.2000 נסע עם המשפחה לאמסטרדם וחזרו ב-2005. אח"כ עבד בהולנד עד לפני שנתיים, כשמרכז החיים נע בין כאן לשם. עבד בתחום אבטחת תעופה. המלחמה תפסה אותם בתקופה שהפליגו ביוון והרגישו שאי אפשר להישאר שם. רודד התנדב לאחים לנשק ואח"כ אחים למשק, ועסק בהשמת מתנדבים ליישובי העוטף ובעיקר תיאומים מול הצבא. כאשר דנית החלה ללמד בנירים הגיע לביקורים, וכאן נרקמו יחסים מיוחדים. חברים מנירים פנו אליו לעזור בכל מיני תחומים ובעיקר במעבר לב"ש. רודד מספר שהוא עסק בקשר עם גורמים מגוונים: עמידר, קבלנים, חברת הגז, הוט ועוד. לדבריו הוא לא ידע למה הוא ניכנס. "מטבעי אני אדם שאוסף ומרכז משימות. לא הייתה הגדרה מדויקת, הייתי צמוד לדני פרטוש ולמאיה והפכתי גם לאוזן קשבת לבקשות

משמרת להשבת החטופים, כאן זצאר שזע / אירית חפץ

בכל יום, כל יום בין השעות 17:00 ל-18:00, מתייצבים עשרים-שלושים באר-שבעיים ועומדים מול משכן אומנויות הבמה עם תמונות החטופים. להזכיר לכולם שהם עדיין שם, במערות במנהרות ובנקיקי עפר, מוחזקים בתנאים לא תנאים בידי החמאס. נדב ויגב שלנו, נשים צעירות, שרק ניתן לדמיין מה הן עוברות שם. אנשים צעירים ומבוגרים, יהודים, תאילנדים, בדואים. זקני השבט של ניר עוז ועוד רבים. 134 אנשים יקרים שחסרים ועד שישובו אין מזור ואין רפואה לכולנו.

רוב העומדים במשמרת אינם מכירים את החטופים, הם לא קרובי משפחה, הם לא ידידים, הם לא שכנים מהקיבוץ. הם עומדים שם כי חשוב להם.

הם עומדים שם כי הם מבינים שהחטופים הם של כולנו, כל אזרחי מדינת ישראל.

קולם ולא רק קול בני משפחותיהם חשוב שישמע.

הם עומדים שם בהזדהות גדולה איתנו תושבי העוטף והבנה שאין ניצחון בלי החזרת השבויים והחטופים הביתה. נמרוד מצטרף אליהם שלוש פעמים בשבוע, גם אני מגיעה.

למרות שלכולנו קשה, אנחנו במעבר ובהסתגלות. למרות שאין לנו כוחות, בואו נאסוף אותם ונבוא, אפשר גם עם הילדים. לעמוד כדי להזכיר לכולם שהמלחמה ממש לא נגמרה, המלחמה בעיצומה והיא לא תיגמר עד שהם לא יחזרו.

ברור לכולם שכל יום שעובר, אומר שפחות ופחות מהם ישובו הביתה חיים. שובם יקרב גם את שובנו הביתה.

בואו לקחת חלק ולהשתתף במאבק שאין דחוף ממנו בעת הזו. חשוב לעקוב אחרי הפרסומים ולהשתתף במגוון הפעילויות והיוזמות הנעשות בכל יום במסגרת המאבק. בתל אביב, ירושלים וגם כאן בבאר שבע.

הרהורים על סולידריות / לילך שער

רחוקה, אך גם שם בפעילויות ובעצרות ראיתי קומץ קטן בלבד מאנשינו. כיום אנחנו בב"ש, התארגנו, הסתדרנו בבתים, הילדים במסגרות. נסיעה לת"א לוקחת שעה ברכבת ושעה וחצי באוטו. לא הכי נוח, אולי דורש קצת מאמץ, אבל בהחלט אפשרי.

החטופים שלנו בעזה נמקים שם כבר מעל 140 ימים!!!

איפה אנחנו כקהילה, כקיבוץ, כיחידים בתמיכה במשפחות המשוועות לחיבוק ולתחושה שאכפת לנו?

משפחות אלו הופקרו ע"י המדינה ביחד עם כולנו ב-7.10. אנחנו משתקמים, אבל מה איתן?

איפה הסולידריות עליה בנינו כל השנים? הערבות ההדדית? הגב שהבטחנו לעצמנו שתמיד ניתן זה לזה?

קשה לי התחושה שהם מופקרים היום לנפשם.

לכן אני מפצירה בכולם לעשות הכל על מנת להצטרף למאבק להשבת החטופים. אפשר ללכת עם סיכה, דיסקית, צמיד, חולצה... והחשוב ביותר – להגיע מידי פעם לכיכר ולדוכן בקפלן. להיות שם, לתמוך, לעטוף את המשפחות ולתת להן את התחושה שהן לא לבד, שקיבוץ נירים עומד מאחוריהן.

בשבת האחרונה בעצרת היו ממש מעט אנשים וליבי נשבר. לאחרונה מתקיים קמפיין אגרסיבי ומכווער כנגד משפחות החטופים והאפשרות לעסקה לשחרורם, מה שמשאיר את המשפחות חשופות ופגיעות הרבה יותר.

בואו נתגייס לטובת חטופינו, נתגייס לתמוך במשפחות בוכשטב ופופלוול, באלה גולן, ובעוד רבים מבינינו שמרגישים שאיבר מגופם נלקח ומוחזק בעזה. אני מאמינה שאיבר זה חסר לקהילת נירים כולה.

בואו לכיכר! בואו לקפלן! ניתן לסדר הסעות, ניתן לבוא ברכבת או ברכב הפרטי, אבל אסור, פשוט אסור להפקיר אותם לבד!

אחד המאפיינים הכי חזקים של קהילה, ובמיוחד של קיבוץ, הינו הערבות ההדדית.

תמיד ידעתי שעם כל הקשיים הנלווים לחיים בקהילה, היתרונות עולים על החסרונות, והעיקרי שבהם הינו הידיעה כי גם אם יקרה משהו לי או למשפחתי, גם אם ניפול, יש מאחורינו קהילה שלמה שתתמוך ותחזיק ותיתן לנו גב בשעות הקשות.

כולנו עוברים תקופה קשה במיוחד מאז ה-7.10. חווינו טראומה קשה, כל אחד ואחד וגם הקהילה כמכלול. כוחות הרשע נכנסו לביתנו, למקום הכי בטוח שלנו, שרפו, ניפצו, חטפו והרגו באנשינו וחיללו את הקיבוץ כולו. מאז אנחנו עקורים, מנותקים מחיינו הקודמים. עברנו למלון באילת, התאבלנו, בכינו, התפרקנו, אך קמנו והתחלנו בתהליך שיקום, וכיום עברנו כקהילה לב"ש ואנחנו בונים את עצמנו כאן.

אך יש לי תחושה שבתוך כל השיקום הזה, אנו נוטים לתת פחות תשומת לב לאלו שעדיין אינם איתנו, שמשפחותיהם נאבקות יום יום על-מנת להשיב אותם לביתם.

יש לנו כיום 2 חטופים בעזה, אך אנו גם קשורים ומקושרים בעבותות לקהילת אשכול ולקהילת עוטף עזה כולה, ודואגים ומחויבים להיאבק לחזרתם של כל 134 החטופים שעדיין נמצאים שם. אלו אנשים שמשפחותיהם והם הינם בשר משרנו, חלק בלתי נפרד מקהילת קיבוץ נירים.

אני גאה בבני קיבוצנו ובוגרי הגרעינים שלנו שכבר שנים רבות אינם חיים בנירים, אך התגייסו למאבק, הקימו את הדוכן של בוגרי מעלה/נופי הבשור בקפלן, מארגנים פעילויות להשבת החטופים ותומכים במשפחות.

חלק מחברי ותושבי הקיבוץ שלנו מגיעים ומשתתפים במאבק, אך עדיין הם מעטים – ופה דרושה לנו קהילה שלמה. נכון, רוב הקהילה הייתה באילת, ואילת

שליחות לנכס מצדיה נוצרית בארה"2 פברואר 2024 / אדל ראמר

מאז 7.10 היו לי הזכות והכבוד להשתתף בשתי משלחות כדי לדבר עם מחוקקים בארה"ב ובברלין. לאחרונה שוב נסעתי בעקבות קשרים קודמים שהיו לי עם אנשי הארגון "הקרן לידידות" (ביקור וסיור בנירים לפני כמה שנים, וראיון בפודקאסט עם יעל אקשטיין, הבת של מייסד הקרן, כמה שבועות אחרי תחילת המלחמה), נתבקשתי להשתתף בכנס מצדיה נוצרית גדול המתקיים בארצות הברית כל שנה. אמנם המטרה הישירה לא הייתה גיוס כספים באופן ישיר לנירים, אבל היה לי ברור שזאת חשיפה גדולה ומשמעותית גם לטובת הבנת המצב פה בארץ לאחר 7/10 ומאז, ושזה גם יכול לפתוח דלתות בעתיד, אשר יוכלו לעזור לנו ישירות בנירים.

אמנת התקשורת הנוצרית הבינלאומית NRB היא האספה הגדולה בעולם של אנשי תקשורת נוצרים ואנשי מקצוע. המטרה של הכנס הייתה למידת מיומנויות מעשיות באמצעות מגוון אירועים מרכזיים, סדנאות ודיוני פאנל של יותר מ-100 דוברים, עבור אנשי תקשורת נוצרית. לא פחות חשובה היתה האפשרות ליצור קשרים עם אלפי עמיתים לתקשורת נוצרית.

אירוע הפתיחה עבורי היה השתתפות בפאנל יחד עם מושל מדינת ארקנסו (Arkansas) לשעבר מייק האקאבי, דמות מאוד מוכרת ומרכזית בארצות הברית. לאחר מכן, במשך יומיים אינטנסיביים רואיינתי ע"י מספר אנשי תקשורת נוצרית אשר רואים עצמם תומכים ושותפים לדרך של עם ישראל ומדינת ישראל, ביניהם הכומר פול לניאר ואישתו דבי, אדריאן באנקארט מתחנת News Nation, שילה וואלש מ-TBN, בילי האלוול מתחנות Faithwire ו-CBN, לארי ברוק מ-Israel Insight, רובי שוורץ מ-pray.com, ועוד.

בכל ראיון סיפרתי על החוויה האישית והמשפחתית שלי מהיום הנורא של ה- 7/10, ועל החוויה של הקהילה כולה – כאנשים פרטיים וכקהילה. סיפרתי על הטרגדיות וגם על הניסים הקטנים שהתרחשו. תיארתי את ההתמודדויות שלנו כאנשים וכקהילה, פליטים בארצנו מאז אותה השבת השחורה; על העבודה הקשה שרבים עושים כדי לתחזק, לשמר ואפילו למנף את החקלאות שלנו; ועל האתגרים שעוד עומדים לפנינו, לפני שנוכל לחזור אי-פעם הביתה. וכמובן, כמובן על הנרצחים ועל החטופים היקרים שלנו שעדיין נמקים במנהרות הטרור של החמאס.

בדרך חזרה לישראל, עצרתי לסופ"ש להיות בחיק המשפחה שלי באזור וושינגטון, אז "על הדרך" ביקרתי בשולחן שבת שהקהילה היהודית עורכת כל יום שישי, בהשראת שולחן השבת שלנו בכיכר החטופים. ביום ראשון, נשאתי נאום לפני בניין הצלב האדום האמריקאי ליהודי קהילת וושינגטון, אשר מקיימים כל שבוע עצרת למען ישראל ולמען השבת החטופים הביתה.

לעומת מה שקוראים ושומעים בתקשורת ובמדיות החברתיות השונות, הייתי עדה להרבה מאוד תמיכה ואהבה. קיבלנו שם ברכות רבות וחיזוקים. למדתי עד כמה הקהילה הנוצרית בארצות הברית באמת רואה עצמה כשותפים לגורלנו. אני שמחה להעביר את המסר הזה הלאה, כדי שגם אתם – אנשי נירים – תדעו.

מוזמנים לצפות:

<https://www.facebook.com/share/p/vKX8wfyTPqvrnT2h/?mibextid=C7JYKg>

<https://www.facebook.com/share/v/uNPZvDzH7QaHrKNy/?mibextid=qi20mg>

קיבוץ יקר שלי / גזי אנקר

קיבוץ יקר שלי....

עוד לא מאמין שאני באמת יושב לכתוב כתבה לעלון הקיבוץ. שנים עברו מאז שכתבתי לעלון. אני גם לא פעיל בקיבוץ בעשייה הציבורית בשנים האחרונות. לא משמיע דעה פומבית לא בעד ולא נגד.

לנירים הגעתי מחיפה בשנת 1973 "כשלל חתונה" אחרי השרות הצבאי שלי.

מאז יותר מיובל שנים אני חבר קיבוץ נירים. ילדי נולדו וגדלו בנירים. את רוב השנים ביליתי בגד"ש. שנים בפלחה (כשעוד היה פלחה ושלחין) כעובד מהשורה וכמרכז.

נכנסתי לרפת בימים שהרפת עברה למקומה החדש ומכון החליבה החדש נבנה. יום אחד מצאתי עצמי כמרכז ענף הרפת של נירים.

המצאתי את רעיון "נווה הקיץ" לילדי חברת הילדים בחופש הגדול. חודשיים של פעילות מלאה לילדים הצעירים כאשר הבוגרים מתפקדים כמדריכים.

הקמתי משק חי אליו באו בכל יום הילדים לעבוד ולדאוג לחיות.

בישלתי במטבח נירים. יצאתי ללימודים בתחום במקביל לעבודה, ולפי התפוסה בחדר אוכל באותם הימים אנשים היו מרוצים.

הקמתי ענף קטן במסגרת יזמות "מועדון צלילה נירים".

לחזור הביתה זה לחזור ולעבוד "עד"
"התלם האחרון". רוצה להיות חלק מזה.
הייתי רוצה לראות אחרי מה שעברנו את
בני ובנות הקיבוץ חוזרים לנירים. זהו
מאגר ענק של אנשים באיכות גבוהה.
השורשים שלהם בנירים, הם נתנו לנו
להרגיש את ההזדהות שלהם עם המקום
בימים קשים אלה. רוצה שהם יצטרפו
אלינו ויהיו חלק בלתי נפרד מקהילת
נירים. יחד איתם נצליח לגדול ולצמוח
מחדש.

לבנות קיבוץ וחברה חזקים מאי פעם
בכוחות ואנשים שלנו.
חלום שמחייב את הקיבוץ לשנות מקצה
לקצה את גישתו לבני ובנות הקיבוץ.
רצון מצד שני הצדדים לבנות משהו חדש
במקום שקט ובטוח.
חולם ??? .....חי בללנד ???
רוצה להאמין שלא.

את הימים חילקתי בין עבודה בגד"ש,
הצלילה ובישול באניות בחברה חיצונית
שעיסוקה בעבודות ימיות.
עד היום אני מצליח לתמרן באהבה בין
כל העבודות (לפנסיה רשמית יצאתי
לפני 6 שנים).

בתאריך 9.10.23 עברנו נאווה ואני לבת
בטבעון. מאז אנחנו שם. דירה קטנה, לא
קל ולא פשוט לשני הצדדים להצליח
ולהסתדר 4 נפשות בדירה קטנה. אנחנו
עשינו את הבחירה, לומדים להסתדר
אתה.

לא היינו עם הקיבוץ במלון באילת ולא
עברנו לב"ש.

אחרי "קורות החיים" שלי עד להיום
בנירים: לא מעלה כאן את כל הסיבות
לבניית החומות שבניתי לעצמי ובהן
התבצרת. לאחר לא מעט "סטירות"
שחטפתי מהקיבוץ. פרשתי הצידה.

חשוב לי להדגיש שגם היום אני רואה
בנירים את הבית שלי. הכי היינו רוצים
לחזור כבר לנירים (אני כל שבוע בא
לנירים ליום/יומיים).

מאמינים ומקווים שנחזור בקרוב. יותר
מתמיד יש בי הרצון לשוב ולצאת לשדות
נירים בעבודה בגד"ש.

"עד התלם האחרון" יושב לי חזק בלב
ובנשמה.

זוכר את הימים של תושבי ירדנה ובית
יוסף כאשר האיום מירדן היה עליהם.

תושבי גדות ועין גב שסבלו מהסורים
שישבו ברמה מעליהם.

את קריית שמונה בתקופת הקטיושות.
כולם נשארו במקום.

קשה לי להשלים עם העובדה שארגון
טרור הצליח להבריח אותנו משדותינו
ובתינו, דבר שלא קרה בכל המלחמות
כאשר נלחמנו מול מדינות וצבאות.

המדינה והצבא חייבים להחזיר לנו את
הביטחון המלא, ואנחנו חייבים לחזור
הביתה.

מורשת וזיכרון - זיכרון ומורשת / נמרוד חפץ

יש גם סוגיית הנצחת הנרצחים והנופלים על הגנת נירים באותו היום. בדנגור של אז הנציחו את כל מי שנפל בהגנה על המקום, גם אם לא היה חבר נירים והגיע לעזרת הקיבוץ לאחר ההתקפה עצמה. האם מעבר להוספת שמות על הקיר וברשימת היזכור יש מקום להנצחה בחדר נפרד בבית המגן או אתר / אנדרטה באזור השכונה השרופה וההרוסה?

על כל אלה ועוד יש לדון לפני הריסה ובנייה מחדש.

המעוניינים בחומרים מהכנס וסיכומים מהשולחנות העגולים, מוזמנים לפנות לנמרוד.

לפני כשבועיים השתתפתי בכנס בנושא של הנצחת אירועי ה-7 לאוקטובר / שמחת תורה. העניין נדון בפורומים שונים, מקומיים, אזוריים וארציים. הכנס אורגן על ידי אשכול רשויות נגב מערבי (מועצות אזוריות וערים). בשולחנות העגולים היה דיון של נציגי ישובים, מועצות וגופי ממשלה על איך ומה להנציח ואיפה. יש כמה וכמה מעגלים המתחילים בפרטי/משפחתי, קהילתי, מועצתי, אזורי עד רמת מדינה.

בעדכון משבוע שעבר של מ.א. אשכול יש בנושא זה. לנו בנירים יש מסורת ארוכת שנים של מורשת וזיכרון, החל בערב יום הזיכרון ליד קיר המגן, דרך התכנסות בבוקר הצפירה בבית העלמין ומרוץ הלפיד מדנגור לנירים.

בנירים עצמה יש את בית המגן ובו חדר הנצחה וחדר עם דגם נירים בדנגור של 15 למאי 1948 ותצוגת נשקים מסביב. בדנגור עצמה עמד בית הבטחון המחורר ופגוע מירי שנים רבות (עד סלילת כביש הבטחון שעובר מניר יצחק לכרם שלום, אז הרסו את בית הבטחון לצורך סלילת הכביש).

האם בנירים של היום אחרי ההרס ושריפת שכונת הצעירים יש להשאיר בית? קיר? בחרבונם, או שיש להרוס הכל ולבנות חדש ואת הנצחת האירוע לעשות בצורה אחרת? בבארי כנראה ישאירו 2 בתים קיצונים הרוסים ושרופים, אבל יזיזו את גדר המשק כך שבתים אלה יהיו מחוץ לישוב; יש לחשוב ולדון בכך עוד לפני ההריסה ובניית השכונה מחדש.

דברים זפתח האזכרה לחיימקה / ענת מרלא

אנחנו מתכנסים כאן היום התכנסות כמעט ראשונה של נירים בתחנת באר שבע, התחנה השנייה אחרי אילת ובדרך הביתה.

הגענו מקרוב ומרחוק, מבתיים זמניים ובתי קבע. כולנו חלק מקהילת נירים הרחבה.

הגענו לזכור את חיימקה ולדבר עליו, יחד עם פרנסין והמשפחה, להיות ביחד ולהרגיש שאנחנו עדיין חלק ממהו גדול מאיתנו, שלא איבדנו את השלם הקיבוצי. שכשאחד מאיתנו הולך מעימנו - משהו מת בנו ומשהו נשאר איתו.

שישי היום, סוף השבוע בפתח, זמן של יחד, משפחה, רגיעה והתבוננות. הזמן הזה מדגיש את החסר - את מי שאיבדנו לאורך החודשים האחרונים - דורון, מור ורועי שנרצחו בשבעה באוקטובר. רוני, אריה וחיימקה שהלכו מאיתנו אחרי השבר הגדול.

את נדב ויגב האהובים והיקרים שנמצאים כבר 147 ימים ארוכים ונוראים בשבי החמאס, במנהרות האפלות מתחת לעזה, ואנחנו צועקים את חסרונם ונאבקים להשבתם.

זכינו שחנה שלנו, שנמצאת כאן היום, שבה אלינו יחד עם רימון. זאת נחמה בתוך הכאב.

מהשבעה באוקטובר אנחנו מצויים, כיחידים וכקיבוץ, במאמץ מתמשך לאסוף את השברים, לבנות מחדש. מתעקשים ליצור אור בתוך החושך, לשמור על היחד בתוך הפיזור, להושיט יד אלה לאלה, ליצור תקווה.

נמשיך להיות ביחד בכאב ובאובדן, לזכור ולהזכיר, לחבק ולאהוב, ליצור הווה ראוי ומחזק ולהאמין שזה בידינו לעצב עתיד טוב.

נמשיך להאבק ולזעוק להשבת כל החטופים כולם - עד שיחזרו הביתה. שבת שלום.

זדרך לנירים / חנה רזינשטיין

הדרך בנירים מבלבלת
בית ריק ומאובק
היה בו כל מה שרצינו
שאהבנו כל כך
עכשיו הוא ריק וקר
ועדיין יקר
מלא געגועים אלינו ולכל שהיה
לוקחת מעט דברים ומשאירה הרבה
סוגרת את הדלת וכבר רוצה לשוב

הדרך מנירים מפלחת את הלב
בכאב
ואין אויר

הדרך לנירים מתעתעת
שדות ירוקים
חיטה מתחילה לנוע מירוק עמוק לצהבהב
בלעדינו
דרכים מוכרות בריח זר
כביש רועד משרשראות טנקים
שחרשו בו
הלב מתקשה להכיל
אין מנוח לרגלי המחשבות

